

A kereszten kifolyó vér világtörténelmi jelentősége és a Szent Szellem elleni bűn

Berlin, 1907. március 26. GA96-ból

Mai megbeszélésünk alapja az a bibliai igé legyen, melyet sokan nehezen érthetőnek vagy egyáltalán érthetetlennek tartanak, ha a legmélyebb ezoterikus értelmet nem kapcsolják hozzá. Ma még mélyebben bevezetnek bennünket a kereszténység szellemébe és jelentőségébe ezek a szavak: „Minden bűn megbocsátható, de a Szent Szellem elleni bűn nem bocsáttatik meg.“

Ezekben a szavakban valóban benne rejlik a kereszténység értelme és missziója és a szellemtudomány az igazi eszköz az ezekben a szavakban rejlő mély értelem feltárására. A szellemtudomány nem akar új vallást vagy új szektát alapítani. Lejárt az az idő, amikor új felekezeteket vagy új speciális vallásokat lehetett alapítani; a jövőnek éppen az a feladata, hogy a meglévő különböző vallásokból kialakítsa az emberiség nagy, egységes vallását. A szellemtudomány nem akar új vallásról prédikálni, hanem a különböző vallások megértését tanítja: azt, hogy a mély igazságok, melyek ezekben rejlenek, mind ugyanazok és egységesek.

A jelenkor irányzata az, hogy a vallásos igazságokat trivializálja. Ezért Krisztus Jézust szeretik úgy feltüntetni, mint az „egyszerű názáreti embert”, mint egy magasabb emberideált, olyanformát, mint Szókratész, Platón vagy Goethe; nem szeretik, ha túlságosan meghaladja az emberiség színvonalát; távol vannak attól, hogy elismerjék, hogy ebben a Krisztus Jézusban az emberiséget messze túlszárnyaló lény lakozott.

Ha legalább sejtésszerűen meg akarjuk érteni Krisztus Jézus misztériumát, mélyen bele kell világítanunk a régi gnosztikus kérdésekbe. Fel kell idéznünk az egész emberi bölcsességet, hogy megérthessük, mi is történt időszámításunk 1. és 33. esztendeje között.

A vallásos kútfők valóban nem arra valók, hogy triviális módon boncolgassuk őket, és nincs olyan bölcsesség, amely elég bölcs lenne ahhoz, hogy a misztérium mély értelme fölött lévő fátyolt föllebbentse.

Minden bizonnyal igaz az, hogy az egyszerű lelkület megértéséhez is el kell jutni, de igaz az is, hogy az oly mély, oly bölcs, hogy semmi bölcsesség nem elegendő ahhoz, hogy annak egész mélységét felmérje.

Ebből a szempontból kiindulva, ebben a lelki beállításban óhajtjuk megvilágítani, hogy mit ért a kereszténység - az igazi ezoterikus kereszténység - a Szent Szellem, a Fiú (akit Igének, Logosznak is hívnak) és az Atya alatt. Nem filozófiai spekulációval akarunk eme fogalmak jelentésébe behatolni, nem akarunk önkényes értelmet belevinni: az értelmet a beavatottak helyezték bele és ahhoz kell tartanunk magunkat, amit a keresztény beavatottak iskoláiban tanítottak. Baj, ha a Bibliát szondírozzuk, ha spekulálunk rajta, hogy mit jelent ez vagy az. Tudjuk, hogy vannak olyan iskolák, amelyekben régi idők óta tanítják az értelmét, és ez mindig ugyanaz; sohasem volt egy másik tudás, sohasem voltak e tekintetben különböző álláspontok.

Ha amelletts maradunk, ami a történelem felszínére leginkább eljutott, azt az ezoterikus iskolát találjuk, amelyet Pál apostol alapított Athénben: Dionysius iskoláját.

A tudomány itt egy pseudo-Dionysiusról szokott beszélni, mivel ennek az iskolának a létesítését az írások nem bizonyítják elegendő módon. Csak a Kr. u. 6. században találunk írásos adatokat róla.

Tisztában kell azonban lennünk azzal, hogy a feljegyzések tekintetében a szokások lényegesen megváltoztak. Ha valakinek ma van egy okos gondolata, alig várja, hogy nyomdafestékbe öltöztesse és a világba repítse. Más volt a szokás régen.

Akkor a legmélyebb gondolatokat szigorúan megőrizték a nyilvánosságtól; nem vágták mindenkinek a fejéhez, csak azzal közölték, akit ismertek, akit annak befogadására méltónak találtak. Csak az kaphatta meg az igazságokat, akinek érzéke volt az igazság iránt, aki szívét odaadással, igaz érzéssel nyitotta meg előtte. A tanulóknak el kellett sajátítani a belső csendet, a magasabb igazságok iránti mély sóvárgást, odaadó lelkületet. Egészen más beállítottság ez, mint a mai, mert ma bárki megkaphatja az igazságokat, tekintet nélkül arra, milyen lelkülettel lép eléjük. Abban az időben az volt a felfogás, hogy az igazságot, pl. a csillagos égre vonatkozóan, nem lehet közönyösen befogadni. Tisztában voltak azzal, hogy a befogadó hangulatától függött, hogy az igazságok valóban tudnak-e hatni. Még az egyszerű igazságokat is, mint a matematikai igazságok, valódi emelkedett hangulatban vették fel és a tanítvány előkészítése, mielőtt az igazságokhoz bocsátották volna, ennek a helyes lelki hangulatnak megteremtésében állt.

Így volt ez Pál iskolájában is: a tanítványokat a legintimebb módon előkészítették, mielőtt megkaphatták a legmagasabb igazságokat. Ez az előkészítés, valamint az ezt követő iskolázás közvetlenül, szóbelileg történt, az igazság szájról-szájra szállt. Az eleven szellem hosszú időn keresztül folyamatosan áramlott tanítótól tanítványhoz és az ezoterikus igazságok hordozói, a legnagyobb beavatottak, mindig ugyanazt a nevet viselték. Így a dionysiusi iskolában a 6. századbeli feljegyzés írója is a Dionysius nevet viselte. Ezt tudni kell, ha helyesen akarunk ítélni, amikor pseudo-Dionysiusról beszélnek.

Ma tehát az ezoterikus kereszténység értelmében igyekszünk valamit megtanulni az Atya, a Fiú és a Szent Szellem mély értelméről. A „Das Vaterunser“ (Miatyánk) című előadásban foglalkoztunk már ezzel a kérdéssel. Megtanultuk, mi jut kifejezésre az istenből az ember három legmagasabb tagjában, hallottuk, hogy az „Atya“ mögött az isteni akarat áll, az „ország“ mögött az Ige, a Logosz, a „név“ mögött a Szent Szellem.

Tekintsük e három tagot úgy, ahogy a keresztény ezoterikus iskolázás tanította. Foglaljuk röviden össze az ember magasabb és alacsonyabb részei közti viszonyt. Mindig azt tanultuk, hogy az ember fizikai testből, étertestből, asztrálestből áll, és ez utóbbin belül él az én – ezt hívták hajdan a szent négyességnek. Azt is tanultuk, hogy az emberi fejlődés folyamán a három test átalakul. Az „Én“ átalakítja az asztrálestet, a szenvedélyek, vágyak, ösztönök hordozóját; a tudatosság testének is nevezhetnénk. Az ezoterikus kereszténység is tanította, hogyan tisztul, hogyan nemesedik meg ez a test. Amennyi ebből megtörtént, azt a Szent Szellem munkájának nevezték.

Az asztrálest megtisztított részét (Manasz, szellemén) a kereszténység „megszállta a Szent Lélek“ (Szellem) kifejezéssel illette.

Tudjuk, hogy az Én az étertestre is átalakítóan hat; ez azonban sokkal nehezebb. Az étertestre csupán az hat átalakítóan, nemesítően, amit az ember magáévá tett a művészetből és a vallásból. A művészet látja, de legalább is megsejti azt, ami örök; az örökkévalóság sugárik keresztül rajta és a művészi impulzusok sokkal erősebben nemesítik az embert, mint a morál minden törvénye. Legerősebben azonban a vallási impulzusok hatnak. Aki odaadó áhítattal tekint fel az örökkévalóság felé, aki kitárja magát előtte és engedi magába áradni, az felveszi magába az életszellemet, a Budhit, keresztény értelemben a Logoszt, Krisztust. Az ezoterikus kereszténység

ezt úgy fejezi ki, hogy magába fogadta Krisztust. A harmadik tag, az Atya befogadásának megvilágítására engedjenek meg nekem egy kis kitérést.

Kérem Önöket, tartsák mindig szem előtt, hogy a szellemtudomány egyáltalán nem valami obscurus teória, mert ha az lenne, az a veszély fenyegetné, hogy szektává válik. Nem! A mindennapi életre nemesítően akar hatni, bele akar áradni és át akarja hatni szellemmel - akkor lesz gyakorlati szellem-megismeréssé. Nem akar semmit kiagyalni, hanem azt akarja, hogy egész kultúránkba beleáradjon a szellem, s ezért figyelmeztet a gyakorlati dolgokra is.

Mikor az életben benne állnak, mikor az élet ezer benyomása hat Önökre, az összes élmények csak egy részét tudatosítják. Aki ezt nem veszi tekintetbe, az nem tudja az élet titkait felfogni. A szellemkutató mélyebbre lát: tudja, hogy a mindennapi élmények különbözőképpen befolyásolják az étertestet és az asztráltestet. Amit tudatosan vesznek fel önök magukba, ami tudatos figyelmüket felkelti pl. az utcán, amelyen végigmennek, az kifejezést nyer az asztráltest hullámválásaiban és áramlásaiban. Az okkultista ezeket a hullámválásokat és áramlásokat követni tudja. Vannak azonban más benyomások is, melyek rendszerint nem veszik igénybe az ember teljes figyelmét. Pl. végigmegyünk az utcán és számtalan olyan dolog mellett haladunk el, melyekre nem figyelünk pontosan. Tudjuk, hogy jobbról-balról házak, kirakatok voltak, tudjuk, hogy emberekkel, kocsikkal találkoztunk, de figyelmünket nem irányítottuk rájuk, tudatosan mindebből semmit sem vettünk magunkba. És mégsem megy el mindez nyomtalanul, mégis hatást gyakorol ránk. Ha egy plakátot megnézünk, ha végiglapozunk egy vicclapot, nemcsak az akad meg bennünk, amit tudatosítottunk. Azok a dolgok is hatást gyakorolnak ránk, amelyek nem válnak tudatossá. Azt szokták mondani, hogy ezek a dolgok a tudat-küszöb alá kerültek. A valóságban másként van ez. Olyan sok dolog hat az emberre anélkül, hogy eljutna tudatába, s ezek néha mélyen és jelentősen hatnak az emberre. Egyelőre az étertestre hatnak. Ez a test szakadatlanul benyomásokat vesz fel, s ebből megláthatjuk, milyen végtelen jelentőségű az emberi fejlődésre az is, amiről az ember nem ad számot magának. Mindaz, ami a kultúra felszínén lejátszódik, hatással van az emberre, képeket hív életre benne. A szellemtudomány azonban rámutat kultúránk alsó áramlataira is; ismételten hangsúlyozza a külvilágnak a szellemisséggel való mély összefüggését és a fizikai világ mögött álló szellemi világ megértésének fontosságát.

Minden korszak másként gondolkodik; az egyik korszakban magasabb rendűek a szellemi áramlatok, a másokban alacsonyabb rendűek, inkább a szenzációra számítóak. A szellemi kutató látja annak a tükröződését, ami az étertestbe titkos hatásként belenyomódik. Ha okkult módon kutatjuk. A 9. vagy a 12. század közép-európai világának temperamentumát, hajlamait, lelkivilágát, az eredményeket arra az építészeti stílusra, művészetre, kulturális eszközökre kell visszavezetni, amelyek az akkori lelkeket körülvezték. Egy akkori ember másként érezhetett, ha városának utcáin járkált, mint egy mai ember; másfajta dolgok vették körül, másfajta érzések töltötték el.

Nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy azt, ami mélyebben fekszik, mint a tudatosság, mélyen befolyásolja az ilyen impulzusok. Ezért vegyék egészen komolyan, ha azt mondom, hogy ma a materiális gondolkodás okai éppen kultúránk mélyében rejlenek. Ezért még nem kell, hogy reakciónak nevezzenek. Aki szemléletmódját a szellemi lényektől vezeti le, az tudja, hogy ami mély, ami nemes, ami az étertestig hat, egyúttal az adja az étertest képzőerőit is. Ha ezt a szemléletet arra is kiterjeszti, amit a materiális gondolkodásmód hoz létre, világossá válik előtte, hogy teóriákkal és tanokkal semmire sem lehet menni, ha azok nem szállnak le a gyakorlati dolgokig. Nem lehet addig a helyesebb irány felé vezető változást elvárni, amíg a szellemi igazságok nem tükröződnek abban, ami az embert körülveszi és rá hatást gyakorol, még ha figyelmét nem is irányítja rá.

Ebből a kitérésből kiindulva beszéljünk a magasabb-rendű embernek arról a részéről, amit „Atm-ának“, Atyának neveznek. Tudjuk, hogy a fizikai testet is átalakíthatja az Én. Ez az átalakítás

tudatosan az ezoterikus iskolázás által megy végbe. Mindaz, amit a tanítvány értelmével meg tud tanulni, ami az asztrálestre hat, csak előkészület. Az iskolázás akkor kezdődik, amikor az Én az étertesten kezd dolgozni, amikor temperamentumát, hajlamait, szokásait legyőzi, mikor más emberré lesz. Ezzel bepillantást szerez a magasabb világokba. Mindaz, ami az étertestre hat, olyan lökőerőt ad az embernek, hogy fokozatosan kifejlődnek szellemi orgánumai és megszerzi a szellemi világokba való bepillantás képességét. Látjuk tehát, hogy az asztrálest és az étertest átalakulhat; ami pedig a fizikai testet átalakítja, az a lélegzési folyamatból származik. Ez nemesíti és szellemiesíti át a fizikai testet. A keresztény ezotéria Atyának (Atmának) nevezi ezt.

Meg kell tehát különböztetnünk a következőket:

Amilyen mértékben magában hordja az ember azt, ami az asztrálestet megnemesíti és átalakítja, olyan mértékben van benne a Szent Szellem.

Amilyen mértékben magában hordja az ember azt, ami az étertestet megnemesíti és átalakítja, olyan mértékben van benne a Fiú, a Logosz.

Amilyen mértékben magában hordja az ember azt, ami a fizikai testet megnemesíti és átalakítja (ez csak a beavatottak tudata), olyan mértékben van benne az Atya.

Ha a Szent Szellem, a Fiú és az Atya elleni bűnök közt különbséget akarunk tenni, emlékeznünk kell a kereszténység missziójára úgy, ahogy azt az ezoterikus tanítók értelmezték. Ez abban jut kifejezésre, amit Krisztus mondott, amikor jelentették neki, hogy anyja és testvérei odakinn vannak: „Az én anyám és testvéreim azok, akik Isten igéjét hallják és cselekszik“. (Máté 12:46-50, Márk 3:35, Lukács 8:21) Vagy másutt: „Aki nem hagyja el apját és anyját... annak nincs része énbennem“ vagy „Aki apját és anyját jobban szereti mint engem, az nem méltó énhozzám“ (Máté 10:37)

Ezekben a szavakban benne van a kereszténység tulajdonképpeni missziója. Foglalkozzunk közelebbről vele, ez lesz egyszersmind a legjobb húsvéti előkészület a golgotai misztériumra.

Ha messze visszamegyünk az emberiség fejlődésmenetébe, a lemúriai kort találjuk. Tudjuk, hogy a régi Lemúria a mai Ázsiától délre keresendő, ahol ma az Indiai-óceán hullámai csapdosnak. A régi Lemúriában négyes tagozatú, félig állat embert találunk, aki ugyan már megkapta lényének négy tagját, a fizikai testét, étertestét, asztrálestét és az én alapját, de még nem volt képes a legcsekélyebben sem dolgozni a három burkán, mert e munkához szükséges erőknek előbb bele kellett hatolniuk e burkok hordozóiba. Az, ami az önök lelkének tartalma, akkor még nem volt benne az emberben. Az „én“ ezeknek az erőknek felvételére szánt üres tér volt és ez az üres tér még most is megvan az ember belsejében. Amit ma az ember saját legmélyebb bensejének nevez, korábban az emberen kívül volt, s ebben az időszakban merült bele az emberi burokbá. Korábban az Istenség egy része volt, annak ölében nyugodott. Gyakran úgy mondtam el ennek az Istenségnek a kiáramlását, mintha sok-sok emberi szívacsocska egy-egy cseppet magába felszívott volna ebből az isteni-szellemi szubsztanciából, melyet víztömegnek gondoltunk el. Így osztódott szét az, ami önökben van, ami lelküket képezi; ami korábban az Istenség ölében nyugodott, az az egyes emberi testek között osztatott szét úgy, hogy minden egyes test az egységes isteni szubsztanciának egy cseppjét kapta meg. Ez az egységes szubsztancia így az Istenség tagjaivá individualizálódott. Miként mindegyik ujjunknak saját élete van, s mégis hozzátartozik az egész emberi organizmushoz, melytől életét is kapja, így azok a cseppek is saját életet kaptak és azokban az emberi testekben laktak, akik befogadásukra előkészültek és az Istenségtől jövő, lélekkel való megtöltésre vártak.

Azok az emberi lények egészen más külsejűek voltak, mint manapság. Nagyon elcsodálkoznánk, ha azokat a groteszk burkokat leírnám, melyek a lelkeket magukba fogadták. Vajon ki működött azon, hogy ezek a groteszk burkok a mai emberi testekké fejlődtek? Krisztus

cselekedte ezt. Ez magának a bensőben működő lelkiségnek a műve, mely belülről kifelé alakítóan hat az emberi testre. A lelkierők eme munkájáról fogalmat alkothatunk, ha megfigyeljük azt, ami megmaradt belőle a mai embernél. Ha a szégyenérzetet nézzük: ez az arcba kergeti a szégyenpírt. A lelkiség – a szégyen - a testen szégyenpírban fejeződik ki. A félelem, aggodalom, ijedelem - ezek a lelki élmények a testen elsápadásban nyilvánulnak meg. Tudjuk mindnyájan, hogy mindez a vérrel függ össze: a vér a bensőben dolgozó lény kifejezője.

De ez nemcsak a meleg vérre érvényes. Amilyen igaz, hogy ma a szégyenérzetnél, a félelemnél, az ijedtségnél az „én” hat a vérre és ez csekély mértékben kifejezésre jut a testen, éppen oly igaz, hogy akkor a hatás még nagy és hatalmas volt. Akkor, amikor a vér még pontosan, intimen fejezte ki a belső erőt, akkor fejlődött és képződött ki az emberi forma az egyes fajokon keresztül. A belső élmények és érzések formálták ki az emberi testet mikor az még lágy volt és a munka, a kiformalás a vér útján ment végbe. Az alkotó, a belső lény, a plasztizáló erő az énből hatott kifelé, a vér útján működött az emberi lény felépítésén. Látjuk tehát, hogy a vér az „én” hordozója.

Ez a gondolatmenet magyarázatot ad a Biblia azon állítására, hogy Ádám évszázadokig élt. Ennek oka a közeli házasság. Minden nép történelmének kezdetén kis csoportokat találunk, akik egymás közt vérrokonok voltak, mert kizárólag törzsükön belül házasodtak. Ennek fontos következménye lett, amit az Anzengruber és Rosegger között lefolyt társalgással világítok meg: Rosegger az ő gazdálkodóit rendkívül szemléletesen írja le, Anzengruber azonban még életteljesebben; az ő földművesei valódi mivoltukban állnak előttünk. Mikor a két író egy ízben együtt sétált, Rosegger azt a tanácsot adta Anzengrubernek, hogy menjen el még egyszer vidékre, éljen egy ideig ott a falusiak között, hogy még elevenebben tudja leírni őket. Anzengruber azonban ezt felelte: „Nem teszem meg, elveszteném minden művészetemet. Sohasem láttam földművest, a véremben van az, hogy megértem őket, mert a földműves vére az ereimben folyik a nemzetségeken keresztül. Az a szellem, ami a gazdáknak él, bennem működik: apámon, nagyapámon, ősapámon keresztül árad hozzám, mert őseim gazdálkodók voltak.”

Anzengruberben tehát a gazdálkodó tudatnak bizonyos foka megmaradt. És ez még sokkal erősebb volt a régi időkben! Akkor a fiú nemcsak hogy úgy érzett, ahogy apja, nagy-apja érzett, hanem valóságos, eleven emlékezés élt benne az ősök élményeiről. Volt olyan kor, amikor nemcsak azt hordozta emlékében, amit saját maga vitt véghez, hanem azt is, amit apja, ősapja cselekedett. Ezekben a régi, szigorúan beltenyészetű közösségekben a fiú így beszélt arról, amit apja, stb. átélt: „Én éltem át ezt.”

Így volt ez Ádám generációiban is, így maradt meg Ádám énje még 9 századon keresztül. Az „én” nemzedékről-nemzedékre ment át: egységes „én” volt, csoport én. Adámból indult ki ez az egységes én, és azért írja a Biblia, hogy Ádám olyan sokáig élt. Ez rejlik a Biblia adatai mögött a kora bibliai személyek magas korát illetően. Ebből látjuk, hogy a vér, amely ezekben a szűkre zárt csoportokban egységes volt, az ember belső alkotó lelkének kifejezője; ez volt az, ami ezeket az embereket mintegy egybefoglalta.

Mi szakította ezt meg? Mi korlátozta az ember emlékezetét a saját életére? A távoli házasság! Ezzel lazult meg a szűkre határolt törzs és szélesedett ki néppé. Másként nem fejlődhetett az ember, csak azzal, hogy ez a szűk közösség áttörtetett.

E vérrokon közösségek tagjainál az emlékezet fölnyúlt generációkon át. Tudjuk, hogy az emlékezet hordozója az étertest – és így megkaptuk a vér és az étertest közötti benső összefüggést: az „én” belenyomódik az étertestbe, és így abban megtalálja kifejeződését az, ami a vérbe belekerül.

Tudjuk, hogy aki beavatottá készül lenni, mit kell kidolgoznia étertestén. Lássuk mi köze van ennek ma a vérhez.

Tudjuk, hogy a beavató iskolák eredete visszanyúlik Atlantisz régi turáni adeptusi iskolájáig. Idézzük most fel, hogyan ment végbe a beavatás. Tudjuk, hogy a tanulót az iniciátor megfelelő előkészítés után 3 napra elaltatta, és ez lehetővé tette a beavatónak, hogy tanítványa étertestét a fizikai testből kihúzza. Az étertest most a magasabb világokban élt, tudatosan, saját tapasztalata folytán élte át annak valóságát. Ezt csak az tette lehetővé, hogy erre elő volt készülve. Mikor ismét visszatért fizikai testébe, akkor tanúbizonyságot tehetett a magasabb világok valóságáról, melyekben benne élt.

Látjuk, ennél a beavatásnál egy volt a lényeges: a tudatot le kellett szorítani, teljes mértékben a beavató hatalmába kellett kerülni. A beavatók így hatottak ki az életbe a beavatottakon keresztül. Ők a szociális építmény csúcsán álltak. Olyan volt ez, mint egy szociális piramis, melyben mindenki hitt, melyre mindenki feltekintett. Mivel az emberek mindent a beavatottak impulzusára cselekedtek, minden annak autoritása alatt állt. És ez az autoritás, ez a tekintély az igazság és bölcsesség alapján állt, mert ezt a tekintélyt csak bölcsek gyakorolhatták, nehogy az emberiség kárt szenvedjen.

A beavatásnál az volt a lényeges, hogy az étertestet helyes módon vonják ki a fizikai testből. Az iniciátor ezt nem tudta mindenkivel megcselekedni. Ahhoz, hogy valakit ilyen módon be lehessen avatni, hosszú és gondos előkészületekre volt szükség. A beavatandó vérének helyes keveredésén fordult meg a dolog. Ezért értékelték olyan nagyra a papi generációkat, akiknek nem volt szabad más vérrel keveredniük. Évszázadokon keresztül előre dolgoztak, vezettek össze olyan embereket, akik a helyes vérkeveredéshez szükségesek voltak, míg valaki beavatottá lehetett. Az emberi életnek nagystílusú kezelése volt ez. A legnagyobb beavatottakat évszázadokon keresztül készítették elő vérük összeállítása szempontjából. Ez volt a kereszténység előtti beavatási mód.

De az emberi fejlődés folyamán ez nem maradhatott örökké így. Mert mivel függ ez össze? Kis vérközösségekkel. Minél inkább haladunk visszafelé, annál inkább ilyen beavató princípiumokhoz jutunk el. De azután megtört ez a vérprincípium: a család törzssé, a törzs néppé lett. És ekkor hírül kellett adni, hogy mindezeket az elhatárolt vérségi kötelékeket át kell törni. Mert hol élt az ember közösségi princípiuma? Véreből származott.

Mikor a meleg vérrel a régmúlt időkben a fölfelé fejlődő emberiség elnyerte annak lehetőségét, hogy beletagozódjon az Istenség, – hogyan ment végbe ez a beletagozódás? A vérén keresztül áramlott bele. Aki azt mondta: „Én vagyok“, aki itt van, aki itt volt, aki itt lesz - hol működött a leghatalmasabban? Az erekben csörgedező vérben. Ha az embert a legmagasabbra - a beavatáshoz - vezették, úgy vezették őt, hogy a vérét vették kezelésbe.

A kereszténység misztériumát nem érti meg az, aki csak külsőleg tekinti. A kereszténység maga egy misztikus tény! Csak akkor érthetjük meg, ha a vér misztériumát megértjük.

Krisztus Jézus megjelenésével planétánk konfigurációjában változás ment végbe. Ha valaki egy másik planétáról átnézhetett volna a miénkire, Krisztus előtt néhány évezreddel kezdődően évezredekig keresztül a messze jövőbe, ha nem fizikai szemmel, hanem szellemi látással planétánk asztrális és éterikus atmoszféráját figyelte volna, akkor láthatta volna, hogy a Krisztus előtti 6. századtól kezdve planétánk lassan változik, aztán egy hirtelen lökessel új behatást kap: valami új lép be a Föld szellemi atmoszférájába. Csak aki elhiszi, hogy itt a Föld körzetében valami a maga szellemi mivoltában van jelen, és csak aki ezt a valamit reálisnak, valóságosnak tartja, az képes megérteni, mit jelent ez. És ennek az átalakulásnak kifejeződését a szellemiségben fogja megtalálni. S ekkor így szólunk: Mindaz, ami az embert kis vérközösségekben tartja össze, lassanként elszakad. Eljön az az idő, mikor az ember elhagyja apját, anyját stb. Mindannak, amit a

vér alkot meg csoportén képében, el kell tűnnie a Földről! Mire a Föld készen lesz arra, hogy új asztrális planétává válhasson, mindez a múlté kell hogy legyen.

És az eltűnt helyére egy új fog lépni. Egy nagy testvéri szövetség fogja akkor az emberiséget egybekapcsolni és ehhez a testvéri szövetséghez az impulzus Krisztus Jézusban áll előttünk. Ő az a szellemi lény, aki ezt az átalakulást létrehozta. Ennek ideálját a következő szavakban állítja elének: „Aki nem hagyja el apját és anyját, nem lehet az én tanítványom“. Erre mutat rá: „Akik itt hisznek a Szent Szellemben, azok az én fivéreim, azok az én nővéreim“. Azért utasítja el a rokonokat, mert a vérségnek ezek a kötelékei elavultak. Ebből a szempontból kell tekintenünk Krisztus szavait. Nem szimbólumként, nem hasonlatként, hanem valóságként. Mert ez realitás.

Nézzenek a felállított keresztre, a vérre, mely a sebekből folyik! Értsék meg, milyen világtörténelmi jelentősége van ennek! Miért folyik a vér?

A vér el kell hogy veszítse jelentőségét az ilyen szűk határok között, ha az emberiség ki akar tágulni az elkövetkezendő ideálhoz, az általános testvéri szövetséghez. Ne a vértől – melyben az „én" pulzál - függjön többé az, ami az emberiséget egyesíti.

Ezért folyik ki Krisztus sebein keresztül a fölösleges én-vér. Minden egoisztikus, önző vérnek, mely anyával, apával, fivérrel és nővérral egyesít, ki kell folynia. Ez reális tény. Azzal a vérrel, melyet ott kifolytunk látunk, elvész a szűk közösségek alakítására irányuló tendencia és létrejön az a tendencia, hogy az egész emberiség egyesüljön egyetlen nagy közösséggé. Senki sem érintette ezt olyan közletről, mint Wagner Parsivaljában. Soha exoterikus ember nem érintette olyan közletről a kereszténység ezoterikus titkainak legmélyebb igazságát.

Ha ezt az igazságot így megértjük, akkor látjuk, hogy a kereszténység legmélyebb értelme abban áll, hogy feloldja azt, ami az embert szűk egoisztikus határokhoz köti, hogy szét akarja bontani az emberiséget individuumokra, akik magukat egyenként érzik és szabad akaratból szeretetben ismét egyesülnek. És amilyen mértékben az egész világ tagjának érzik magukat, olyan mértékben növekednek individualitásukban. Ezt látjuk a golgotai misztériumban, ebben a legmélyebb jelentőségű vallásos impulzusban. Itt minden elő van készítve, aminek majd meg kell történnie. Pünkösdkor kezdett el hatni, amikor a Szent Szellem kiáradt a tanítványokra, azaz amikor ennek a testvéri egyesülésnek a megértése az emberekben elkezdődött. Legszebb szimbóluma ennek, amikor az apostolok minden néphez szóltak minden nyelven. A Szent Szellem készítette ott elő azt, ami a Logosz kifolyt vére által el kell hogy jöjjön.

Menjünk vissza a régi beavatási princípiumhoz. Akkor mindenki feltekintett a beavatottakra, az egész kultúra tőlük kapta meg az impulzust. Ez most megszűnt... Az embereknek individuumokká való felaprózódása meg kellett hogy történjék; ezzel jött létre egyúttal a testvéri szövetség impulzusa is. A régi iniciátorok beavatási princípiuma nem volt többé elegendő az igazsághoz és bölcsességhez, hogy az emberiség ehhez a testvéri szövetséghez éretté váljék. Az igazság és bölcsesség mindenki tulajdona kell hogy legyen. A bölcsesség elterjesztését, az individualitással való egybedolgozását látjuk fokozatosan a Szent Szellem munkájában, aki ettől kezdve dolgozik az emberiségen. Amíg az ember a tekintélynek engedelmeskedett, nyugodtan élhetett a legszűkebb körben, mert az „egészszerű“ a tekintély gondoskodott. Ez azonban most megszűnik. A szűk közösség határa át van törve, most minden egyes ember maga kell hogy gondoskodjon arról, minden egyes embernek fel kell vennie magába azt, ami minden emberre érvényes. Mi lehet ez?

Az a bölcsesség, amely a beavatottakon keresztül áradt az emberiségbe, egységes volt, de amikor át kellett vinni az egyes emberekhez, specializálódott. Így keletkeztek a bölcsességi tanok, melyeket Buddha, Zoroaszter, Hermész és mások alkottak az emberek számára. Minél kisebbek a közösségek, annál inkább specializálódtak.

A testvéri szövetség megalapítása után az egész emberiségbe bele kellett áradnia annak, amiről korábban a beavatottak gondoskodtak. Ebben a bölcsességben van az, ami egyesít, az, ami egyesíteni fogja az emberiséget, mely elhagyta apját és anyját.

Az emberek azonban még olyan messze vannak ettől az egységes bölcsességtől, hogy állandóan a saját véleményükről beszélnek: „Én azt gondolom, én azt hiszem!“ Az emberek eljutottak az önzéshez, a szétdaraboltság állapotában vannak, még nem találták meg az egységes bölcsességgel való egybekapcsolódást. Annyira individuálisak, amennyire csak lehet. Előbb le kell szokniuk arról, hogy a bölcsesség megismerésénél így szóljanak: „Ez az én álláspontom“. Ez gyermekállapot. A bölcsességgel szemben nincs külön álláspont. Csak az értette meg a Szent Szellem ideáját, aki megértette, hogy az igazság egy, és a bölcsesség egy. Aki előrehalad a megismerés ösvényén, az tudja, hogy nincsenek különböző álláspontok, tudja, hogy ösegyességnek adja át magát. Többé már nincs szüksége arra, hogy a tekintély parancsára egyesüljön másokkal, mert a bölcsesség és igazság egységes-általános szelleme összefűzi az embereket a nagy testvéri közösségbe. Ez Pünkösöd ünnepének élménye, mikor az apostolok minden ember szívéből szólnak minden emberhez. Pünkösöd ünnepe utalás arra, hogy a legmagasabb tekintély kialakulásánál mindannyiunkat egyesít az Igazság Szelleme. Hatni és élni fog az egyesítő bölcsesség, mely megnyilatkozhat nekünk, mihelyt megnyitjuk magunkat számára és be akarjuk fogadni.

És aki ez ellen az emberiséget testvéri kötelékké alakító bölcsesség ellen bűnözik, aki bűnözik az igazság és a bölcsesség egységes szelleme ellen, az a Szent Szellem ellen követi el azt a nagy bűnt, ami nem bocsátható meg, mert vét a Föld fejlődése ellen, mert a szétforgácsolódás szellemét tanítja és nem az egységesítő szellemet, mely a jövőendő testvéri kötelékét fogja kialakítani.

Ki tanítja nekünk ezt az egységesítő szellemet? A valódi szellem-megismerés. Ezért a pozitív szellem-megismerés egyúttal pozitív igazság is. Nem általános morális beszédmodorban akar prédikálni, mert nem szükséges prédikálni a testvérláncolatot, hanem bölcsességet, konkrét bölcsességet akar adni az emberiségnek, mely a testvéri szövetséghez kell hogy vezessen.

Megadja ezt a bölcsességet, tanítván az embereket saját lényük megértésére, feleletet adván a lét mély talányaira, a honnan és hová kérdésére, és tanítva a Föld fejlődését. Aki ilyen ismereteket gyűjt, aki így halad előre a tudásban, aki az igazi szellemtudomány pozitív tanításaival elő-készíti lelkét, az teljesen magától jut el az emberiség egybekapcsolódásához. Mert az emberek testvéri szövetségben fognak egyesülni, ha őket a bölcsesség Napja egyesíti a szellemisségben, és egészen megnemesíti, egészen megvilágosítja, egészen egybefűzi. Ez a kereszténység missziója. Ez a mindig szabadabbá váló emberek közötti összetartozás és a szabadságban való testvéri szövetségbeli összekapcsolódás kifejeződése a mindent egyesítő igazság fényében. Magától kialakul ez, ha figyelembe vesszük a legmagasabb rendű keresztény szavakat: „el fogjátok ismerni az igazságot az igazság útján és az igazság szabadokká fog tenni titeket.“ Egy és ugyanarra a dologra nem lesz két gondolat, amikor az emberiség elérkezett ehhez a testvéri szövetséghez a szellemben. Ez az értelme ezeknek a szavaknak.

Amikor az emberiség meg fogja érteni a mély igazságot, ha majd az igazságban fog élni, ha majd megtalálta az igazságot önmaga által, akkor valóban szabad lesz és felismeri az Igének mélységét:

„Meg fogjátok ismerni az igazságot az igazság által és ez szabadokká fog tenni titeket“.

(fordítója ismeretlen)